

og jeg maa dør sige, at jeg staar paa det ærede Medlem Hr. Niels Petersens Standpunkt i det Spørgsmaal og mener, at det, vi havde her under Krigen, blev netop ikke farligt for os, fordi det i Virkeligheden var saa lille og usselt som Forsvar betragtet. Det var ikke dets Styrke, der værgede os mod at blive medinddraget i Krigen, men det var dets Svaghed, som var den tyske Hærledelse fuldt ud bekendt. Jeg vil søge at bevise, at min Udtalelse er rigtig, og jeg vil gøre det ved at sammenligne med et andet Land. I de første Dage under den Krise, som førte til, at Verdenskrigen brød ud, rettedes der fra tysk Side den Forespørgsel til Frankrig, om de vilde holde sig neutrale, hvis Tyskland kom op at slaas med Rusland. Det vilde Frankrig selvfølgelig ikke, og derfor førte disse Forhandlinger ikke til noget. Men det blev bagefter bekendt, at hvis Frankrig havde givet et imødekommende Svar, havde lovet under denne Vaabenprøve at forholde sig neutralt, saa vilde man af Frankrig som Pant paa dets gode Villie forlange udleveret Fæstningerne Verdun, Toul og flere andre. Dør ser man, hvad en stærk Militærmagt i Ryggen betyder. Hvis Danmark i Stedet for det usle Forsvar, som Hærloven af 1909 efter min Opfattelse gav, havde haft 300 000 Mand veludrustede Tropper, som kunde true Kielerkanalen ved pludseligt Overfald, skulde vi nok have oplevet herhjemme det samme som Frankrig, hvis det havde lovet at holde sig neutralt; saa vilde Tyskland have sagt: Udlever os det og det, de og de Magtmidler, saa I er uskadelige og ikke kan gøre os Fortræd; saa faar I Lov til at blive neutrale, ellers faar I Klø. Jeg er ganske overbevist om, at det vilde have udviklet sig paa den Maade; og jeg er fuldkommen overbevist om, at det var vor overordentlig store militære Svaghed i 1914, som i det hele gjorde det muligt at opretholde Danmarks Neutralitet. Hvis vi ikke havde været saa svage, vilde vi være blevet nødt til at bøje os for Tysklands Tryk, naar det forlangte Udlevering af Materiel eller andet; ellers vilde vi være draget med ind i Krigen. Det er efter min Mening det, man kan lære af Begivenhederne paa det Tidspunkt. Derefter talte det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) om, at der var et Tidspunkt, da

Danmark var meget truet, da tre Armékorps stod marchberedte paa mindste Vink. Jeg tror, det er rigtigt, at saadan var Forholdene. Men det viser ogsaa, at Tyskland meget vel var i Stand til at skaffe de nødvendige Tropper til at slaas os ned, thi der er ingen Tvivl om, at tre Armékorps udrustede som de tyske og under den Mangel paa Udrustning, som Danmark havde, vilde i en Haandevending have gjort det af med det danske Forsvar, især hvis de, som det vilde være blevet Tilfældet, var støttet af maritime Kræfter, som de havde til Stede til Overflod; en stor Slagflaade havde de til enhver Tid disponibel til at gribe ind; den blev jo kun ved en ganske enkelt Lejlighed brugt ude i Nordsøen. Den megen Tale om, at man fra den tyske Hærledelses Side frygtede Danmark, har jeg derfor aldrig troet paa, hverken under eller efter Krigen. Det var noget, som var taget med; naar Ludendorff f. Eks. skriver „Danmark og Holland“, tror jeg, man i høj Grad skal lægge Eftertrykket paa Holland. Og naar der var stor Betænkelighed fra tysk Side ved at angribe Danmark, tror jeg ikke, det var af militære men af politiske Grunde; man vilde ikke, at Verden skulde have det Indtryk om igen, som blev frembragt ved, at Tyskland krænkede Belgiens Neutralitet, og man vilde ikke ved et Overfald paa Danmark forskertse det taalelige Forhold med de nordiske Lande. Man vilde maaske heller ikke afskære sig fra Muligheden for Tilførsler fra Danmark, som man ellers ikke kunde skaffe sig. Og naar der nede ved Skærbæk og Høptrup blev lavet vældig stærke Befæstningsanlæg, tror jeg, ingen i dette høje Ting er saa naiv at tro, at disse stærke Befæstninger blev anlagt af Frygt for, at den danske Hær skulde falde over Tyskerne. Saa naiv kan jeg ikke tro at nogen er. Man syslede derimod i den tyske Hærledelse endnu stadig med Tanken om, hvorvidt det var muligt for Vestmagterne at kaste Hærstyrker ind dør, og da kunde det være af Betydning, at Befæstningsanlægene laa dør; men mod den danske Hær havde man sikkert ikke lavet disse vældige Befæstningsanlæg.

Hermed tror jeg egentlig at have sagt det væsentligste af, hvad jeg har at sige i denne Sag. De rent saglige Ting, hvad den